

Χάλαρα, μέρος ξηρὸν καὶ βραχῶδες, ἴσως ἀπὸ τὸ χαλαρόν ἐπὶ ζώων.

Ἀπολιθωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπου.

Χρῆζει, κατὰ τὴν παλαιὰν σημασίαν.

Καταχανάδες, βουρκολάκοι.

Κλῆστρα, τὸ λυρὶ τῶν ὀρνίθων, ἴσως δὲ εἶναι ἐλληνικὸν ἀλλ' ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *crestia*.

Κοῦμος, καλύβη τοῦ χοίρου ἢ ἄλλου ζώου.

Ἀθερινολόγος, δίκτυον εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ῥάβδου κρεμάμενον δι' οὗ ἀλιεύουν τὴν ἀθερίνην.

Πετοριά, ἀλιευτικὸν ἐργαλεῖον ὡς καθητὴ, ἀλλὰ τὸ νῆμά της εἶναι σπάγος, ἴσως ἀπὸ τὸ πετάω πετῶ.

Ἑταιρία, μᾶλλον ὁμὰς συγγενῶν.

Γαμηλιώτης, ὁ καλεσμένος εἰς γάμον, ἐξ οὗ καὶ τὸ θηλ. γαμηλιώτισσα.

Χαλικιάς, ὁ χαλικεύς.

Χαλκιδιό, τὸ ἐργαστάσιόν του.

Ἐπιθέματα, γνωρίσματα τοῦ προσώπου, τὰ ἀλαχοῦ σουσοῦμια.

Ἀνυδροῦν.

Ἐλείσθην, ἔλλειψε πρᾶγμα τι.

Λήξις, λέξις τῶν μικρῶν παίδων τὴν ὁποίαν λέγουν ἐπανελημμένως διὰ τὰ ἔμπομπούσιν τοὺς ἄλλους παῖδας ὅταν ἀποφάγουν.

Θρομήλα, γυναῖκα εὐρωστος, ἴσως προσθέσει τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου θ.

Ἐξεπαράλυσε, ἐξηλώθη ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων.

Γραφίας, μετέβαλε σημασίαν, βурсодѣψης.

Γράφω, τὸ ῥῆμα.

Ἀγομεν, δὲν ἔχει ὅμως ἄλλο πρόσωπον.

Δράμω, σπεύδω.

Κερκύλι, τὰ μεταλικά κουλούρια τῶν θυρῶν.

Ἀνεμοκοκλίζει, ἐπὶ ἀνέμου στροβύλου.

Ἀποφτοήθηκα, ἀπεπτοήθην καὶ

Ἀποφτοισμένος, ἡ μετοχή.

Ἐμαλαθράκισεν, ἐπὶ ξύλου σεσηπότος.

Ἀποφθαλμίσθηκα, ἐβασκάνθην.

Πατιτί, ῥάψιμον κατὰ συνέχειαν.

Πισοκεντῶ, Γαλ. *arrière-point*, τὸ γαζί.

Βῆμα βῆμα, δρομικῶς. Ἐπιρρήματικῶς.

Κατασταυλίζω, βάζω τὰ ζῶα εἰς τὴν διαμονὴν τῶν ἢ καὶ εἰς τὸν σταῦλον.

Ξενοσόρτης, ὁ πηγαίνων εἰς τὰ ξένα.

Σφάκελον, τὸ ὑδριστικὸν τῆς χειρὸς σημεῖον.

Ἀλληλομαχοῦσι, κατὰ τὴν κοινὴν σημασίαν.

Τοπαρχή, μικρὰ μάνδρα.

Κρουτζουνάρι, διαφθορά τοῦ κρουνάρι, ἥτοι κρουνός.

Παρακλίνω, κάμνω λάθος.

Ἀῦλον, ἐπὶ πραγμάτων, εὐτελῶν, ἀδυνάτων.

Μεριμῶ.

Ὀψιμοπῶρος, φθινόπωρον.

Βλεπάτορας, ὁ δραγάτης.

Συναλλαχὴ, διαφθορά τῆς συναλλαγῆς, σχέσις.

Καλορεκτίζω. *Κακορεκτίζω*, κατὰ φυσικὴν καὶ μεταφορικὴν ἔννοιαν.

Ἀποφθονά, ἐπὶ. ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἀραχυμίζει, ἐπὶ φυτῶν ὅτε ἐκχέουν τὸν χυμὸν τους.

Πλαγησερά, πάντζες τοῦ χοίρου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλ. 468.)

Ἐν Γυθείᾳ παρὰ τὴν Παλαιόπολιν, ὅπου ἐνεργοῦνται ἀνασκαφαὶ θεμελίων οἰκῶν νέας πόλεως εὐρέθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΝΕΡΒΑΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΓΥΘΕΑΤΩΝ

Ἔσω δέ τινος κήπου ἡ ἀκόλουθος.

Ι Ι Ι Ι

Ο ΠΟ

ΜΟΚΡΑΤΟ

ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ

ΛΕΟΝΤΑ ΤΟΥ ΛΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΩΚΡΑΤΙΔΑ ΤΟΥ ΔΑΜΙΠΠΟΥ

ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ

ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΛΥΚΟΥ ΤΟΥ

ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΘΡΕΠΤΟΥ.

Ἐκ τούτων ἡ μὲν ἀποτείνεται πρὸς τὸν Καίσαρα Τραϊανὸν ἐκ τῆς πόλεως Γυθαιῶν ἀνακηρυγούσης αὐτὸν εὐεργέτην καὶ σωτῆρα ἴσως ὥς εἰς ἄλλας παρομοίας λακωνικῶν πόλεων ἐπιγραφάς, ἐν αἷς ἀνακηρύττονται οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης σωτῆρες καὶ εὐεργεταὶ τῶν πόλεων τούτων. Ἀποδεικνύει καὶ αὕτη μετὰ τῶν ἄλλων ὁπότεν εὐνοίαν ἐχαίρετο ἡ Ἑλλάς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, καλῶς διοικήσασιν αὐτήν, καθὼς μητέρα καὶ τροφὸν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, κατὰ Πλίνιον (Ἐπιστολ. XXII. B. IX.) ἢ προσέφερον σέβας ἄπαντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ῥώμης. Ἡ δὲ ἀναφέρεται εἰς σύστασιν ἀνδριάντος, ὅστις ἴσως εἶναι κατακεκρυμμένος ὑπὸ τῶν

χώματα, καὶ πιθανὸν προχωρουσῶν τῶν ἀνασκαφῶν νὰ προκύψῃ εἰς φῶς.

Καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα εἶναι κατακεχωσμένα ἐν τῇ Παλαιοπόλει Γυθείου, καταστραφεῖσιν, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τρομεροῦ σεισμοῦ ἐπενεγκόντος καταθυσισμὸν τοῦ πλείστου τῆς παλαιᾶς πόλεως μέρους ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἐχούσης ἐνταῦθα καθαρὸν τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε φαίνεσθαι τὰ ἐρείπια τῶν οἰκιῶν.

Εὐχῆς ἔργον ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ διορίσῃ ἐπιστάτην τῶν ἀνασκαφῶν πρὸς προφύλαξιν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων μνημείων· μὴ ὄντος γὰρ τούτου, ἐβλάβη ἡ δευτέρα ἐπιγραφή καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεγνώσθη ἡμιτελής.

1869, 24 Νοεμβρίου.

Ἐν Ἀρισπόλει.

ΑΘ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ. Ὁ ἰατρός Buisson, κληθεὶς πρὸς ἐπίσκεψιν ἀσθενοῦς κατεχομένης ὑπὸ λύσσης καὶ εὐρισκομένης ἐν τῇ τελευταίᾳ κρίσει τῆς ἀσθενείας, τὴν ἐφλεβοτόμησε καὶ ἐσπογγίσθη διὰ χειρομάκτρον ἐμβλαπτισθέντος ἐν τῷ σιέλῳ τῆς θνησκούσης. Εἰς τὸν δείκτην τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἶχε πληγὴν, ἥς ἔνεκκ ἦτο γυμνὴ ἡ σὰρξ. Εὐθὺς συνησθάνθη τὴν ἄφροναν πράξιν του, ἀλλὰ βασιζόμενος εἰς τὴν μέθοδον ἣν εἶχεν ἀνακαλύψει, ἤρκεσθαι νὰ πλυθῇ δι' ὕδατος.

Πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν ἤθελεν ἐκδηλωθῇ εἰμὴ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν, δὲν κατέφυγεν ἐν τῷ ἅμα εἰς τὸ φάρμακόν του, δηλαδὴ εἰς τὰ ἀτμόλουτρα. Τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἠσθάνθη ἐξαίφνης πόνον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ μείζονα ἔτι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ σῶμά του τῷ ἐφαίνετο ὑπερβαλλόντως ἐλαφρόν· αἱ τρίχες του εἶχον κατασταθῇ λίαν εὐαίσθητοι καὶ σιέλός ἤρχετο εἰς τὸ στόμα. Ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἀέρος τῷ ἐπροξένει φρικώδη ἐντύπωσιν· ἀπέφευγε νὰ βλέπῃ τὰ στίλβοντα ἀντικείμενα· εἶχεν ἐπιθυμίαν ἀδιάκοπον νὰ τρέχῃ καὶ νὰ δάκνῃ, οὐχὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὰ ζῶα καὶ ὅ,τι τὸν περιεκύκλου.

Ἀλλ' ἀκούσωμεν τὸν κ. Buisson διηγούμενον τὴν τρομερὰν ταύτην κρίσιν.

«Μόλις ἔπινον, καὶ παρετήρησα ὅτι ἡ θεὰ τοῦ ὕδατος μὲ ἀπέκαμνε περισσότερον ἢ ὁ πόνος τοῦ λαιμοῦ· νομίζω, ὅτι ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ὑδροφοβίας δύναται ἀδιακόπως νὰ πίνῃ, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ διαλείμματα τῆς πυρετικῆς καταστάσεως ἤρχοντο ἀνὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, καὶ ἠσθάνομην τὸν πόνον ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ δείκτου δακτύ-

λου καὶ παρτεινόμενον κατὰ μῆκος τῶν νεύρων μέχρι τοῦ ὤμου.

«Ἀναλογιζόμενος ὅτι τὸ φάρμακόν μου ἦτο μόνον προφυλακτικόν, ἔκαμα ἀτμόλουτρον, ὅχι ἵνα θεραπευθῶ, ἀλλ' ἵνα πνιγῶ. Ὅτε δὲ τὸ λουτρὸν ἐφθασεν εἰς θερμοκρασίαν 53 βαθμῶν τοῦ ἐκατονταβάθμου τοῦ βαρομέτρου, ἅπαντα τὰ συμπτώματα παρῆλθον ὡς διὰ μαγείας, καὶ πλέον τίποτε δὲν ἠσθάνθην.

«Ἐνοστήλευσα πλείονας τῶν ὀγδοήκοντα ἀνθρώπων, δηχθέντων ὑπὸ λυσσαλέων ζώων, ἅπαντες δὲ ἐθεραπεύθησαν διὰ τοῦ μέσου τούτου».

Ἐν συντόμῳ, ὁ κ. Buisson συμβουλεύει, ὁπότεν δηχθῇ τις ὑπὸ ζώου κατεχομένου ὑπὸ λύσσης, νὰ κάμνῃ, ἐπὶ ἑπτὰ κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἀτμόλουτρα 57—63 βαθμῶν θερμοκρασίας τοῦ ἐκατονταβάθμου. Τοῦτο εἶναι τὸ προφυλακτικὸν φάρμακον. Ὅταν δὲ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀσθένεια, ἀρκεῖ ἐν μόνον ἀτμόλουτρον ἔχον θερμοκρασίαν 57 βαθμῶν, καὶ κατ' ὀλίγον ἀναβαίνουσιν ἕως 63. Ὁ ἀσθενὴς ὀφείλει νὰ οἰκουρήσῃ καλῶς κεκλεισμένως ἐν δωματίῳ, μέχρις ἐντελοῦς θεραπείας.

Ὁ κ. Buisson προστίθισιν ὅτι εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν περίφημον χειρουργὸν Dupuytren τὴν εὐτυχὴν περίστασιν, ἥτις τῷ ἔκαμε ν' ἀνακλύψῃ τὴν θεραπείαν ταύτην. Ὁ δὲ Dupuytren τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἦν τοσοῦτον λογικὴ, ὥστε καὶ αὐτὸς οὗτος ἤθελε τὴν μεταχειρισθῇ, ἐὰν ἐλάμβανεν ἀνάγκην.

Ἡ ὀλέθριος ἀδιαφορία ἐκώλυσε μέχρι σήμερον νὰ γνωστοποιηθῇ ἡ θεραπεία αὕτη ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα μεταχειρίζονται ἀκόμη κατὰ τῆς λύσσης τὴν ἀμφίβολον μέθοδον τῆς καυτηριάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὡς πρὸς πολλῶν βεβαιούται, εὐρίσκονται ἄνθρωποι γινώσκοντες βότανον δι' οὗ θεραπεύεται ἡ λύσσα, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι καὶ εὐεργέτημα εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, ἵνα ἐξετασθῇ ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον βότανον πρὸς διαφώτισιν τῆς ἐπιστήμης.

ΙΑΤΡΟΥ ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ. Λέγουσιν ὅτι ὁ ἐξοχος χειρουργὸς Dupuytren μόνην ἀστείότητα ἦν ἔκαμεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἢ ἡ ἐξῆς.

Προσκληθεὶς ἵνα ἀνεγκύσῃ νόμισμα ἀργυροῦν πέντε φράγκων ἐκ τοῦ οἰσοφάγου τινός, ὅστις εἶχε στοιχηματίσει μετὰ τινος φίλου του ἵνα καταπῇ ἐν τοιοῦτον, ἀφοῦ ἐξέσχε τοῦτο μετ' ἀξιοθαυμάστου τῷ ὄντι ἐπιδεξιότητος καὶ ταχύτητος·

«Παρατηρεῖς, φίλε μου, εἶπεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἀργύριον πανταχοῦ εἰσέρχεται».

ΔΙΚ.